

MARYBETH MAYHEW WHALEN

Bár igaz **LENNE!**

A **Született feleségek**
rajongóinak ideális!

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

MARYBETH MAYHEW WHALEN

Bár igaz
LENNE!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

2014.
AZ EMLÉKEZET
NAPJÁNAK
HÉTVÉGÉJE

Észak-Karolina, Matthews
Sycamore Glen
A környék strandja

CAILEY

CUTTER MEG ÉN OTT VOLTUNK, mikor megnyitották Sycamore Glen strandját a nyárra. Így hát a saját szememmel láttam a kapun keresztbe szőtt pókhálót, ami megakadályozta, hogy az emberek szépen besétáljanak, ahogy addig minden évben. Az új szomszédaink is csak tébláboltak ide-oda, és hangosan sóhajtoztak, miközben arra vártak, hogy az úszómesterek kitalálják, mi legyen. Szorongatták a törülközőjüket, hűtőtáskájukat, úszógumijukat meg a szatyrukat, és úgy meredtek a hálóra, mintha lukat égethetnének bele a szemükkel, mint a szuperhősök.

Mind a hatalmas pókot bámultuk, ami kerek volt és sárga, fekete csíkokkal, és ott trónolt a hálója kellős közepén. Úgy nézett ki, mintha várna ránk, mintha tudatni akarna velünk valamit, mielőtt elkezdődik a nyár, mint az az okos pók a *Malac a pácban* történetben. De senki sem volt kíváncsi a pók mondandójára, mindenkinek az járt a fejében, hogyan tüntethetnék el az útból, hogy végre elkezdődhessen a buli.

Néhány fiú botokat kapott fel, hogy majd ők elintézik a pókot – a pusztítás vágya ott csavarodott a DNS-ükben, ahogy a természet-tudomány-órán tanultuk. Suhogtatták a botokat, mint a vívók, aztán csak kardoztak, ha már egyikük anyja sem engedte, hogy megöljék a pókot.

Cutter ott volt mellettem, éreztem, hogy szívesen beállna közéjük, bár tudja, hogy képtelen rá. Megfeszült a teste, és lélekben oda-szaladt a fiúkhoz, még ha a karja meg lába mozdulatlan maradt is. Egy szót se szóltam hozzá, meg se mozdultam. Nem volt rá szükség, Cutter tudta, mi a helyzet, soha nem kellett rászólnom. Bármennyire szerette is volna, Cutter nem volt olyan, mint azok a fiúk.

A lányok közben félősen összebújtak, egymásba kapaszkodtak, nagyobb felhajtással, mint indokolt lett volna, s olyan hangosan sikítoztak, hogy az egyik úszómester befogta a fülét, a szülők pedig a fejüket csóválva rászóltak a lányokra, hogy hallgassanak már el. Én persze nem visítottam. Én se hasonlítottam jobban azokra a lányokra, mint Cutter a fiúkra. Én csak lestem a pókot, és sajnáltam, hogy tönkre fogják tenni, amit nehéz munkával összegályázott. Reménykedtem, hogy nem fogják bántani, hogy valaki megakadályozza majd, hogy a fiúk megöljék azt a szegény párát, amikor az anyák már nem figyelnek oda. Cutter meg én csak álltunk ott ketten, egészen oldalt, távolabb a tömegtől.

Az egyik úszómester fogott egy botot, finoman kipiszkálta vele a pókot a hálójából, aztán leeresztette a fűbe, és nem bántotta. Miután elengedte, néhány fiú úgy tett, mintha megtalálta és rátaposott volna. Aztán a másik úszómester egy másik bottal lekotorta a hálót, és a tömeg beözönlött a strand területére. A pókhálóról gyorsan megfélemedtek, és úgy sétáltak be, mintha mi sem történt volna. Kenték magukra a naptejet, söröket pattintottak fel, és fikarcnyit

se törődtek a gyerekeikkel, miközben azt mesélték egymásnak, mi történt velük az elmúlt kilenc hónapban. Ez a strand hozta össze a környékelieket, de csak nyáron.

Esett azon a délutánon, a záporban mindenki rohant a kocsijához, morogva a félbeszakadt nap miatt, és azt kiabálták egymásnak, hogy rosszul kezdődik ez a nyár. Ugyanazon a kapun keresztül rohantak ki, ahol bejöttek, s még azt is elfelejtették, hogy a pók valaha létezett. Később eszembe jutott még a pók, és azon gondolkodtam, vajon mit akarhatott közölni velünk, és hogy másként alakult volna-e minden, ha figyelünk rá.

ZELL

ZELL BOYETTE ÓVATOSAN LÉPKEDETT LE A LÉPCSŐN, hálás volt, hogy a korlátba kapaszkodhat. Régebben szinte repült lefelé, lába alig érintette a fokokat, miközben egyik tennivalójától a másikig rohant – olvasóköri, templomi, körzeti választmányi ülések, ebédmeghívások a barátaival. John mindig korholta:

– Meg fogsz így sérülni! – Aztán *valóban* megsérült, csak más módon.

Zell minden tőle telhetőt megtett, hogy a konyhába lépve már ne bicegjen. John éppen kávézott az asztalnál, és a számítógépe képernyőjére meredt. Fölnézett, észrevette a belépő nőt.

– Jó reggelt! – üdvözölte.

Zell töltött magának egy csésze kávé, és leült mellé az asztalhoz, kezét a férfiéra tette.

– Éhes vagy? – kérdezte tőle. Ennek a párbeszédnek a változatait ismételtették már harminc éve.

John vállat vont.

– Eszem valamit, ha elkészíted. – Ez volt a szabványos válasza.

Zell odabicegett a kamrához. Magán érezte a férfi tekintetét, és olyan biztosan tudta, mit nem mond ki a férje, mintha hangosan mondaná. John aggódott a térde miatt, folyton azzal bosszantotta, hogy orvoshoz kellene mennie. Amikor azt kérdezte, mégis, mit csinált, hogyan történt, akkor azt felelte, hogy futás közben sérült meg. Ez annyira állt közel az igazsághoz, hogy még éppen ne legyen hazugság.

Egy finom granolás-joghurtos parfét akart készíteni áfonyával, de félbeszakította az ajtó felől hallatszó kopogás. Halk és bizonytalan kopogás volt, megszokta már, hogy legalább napjában egyszer hallja. Kinyitotta a hátsó ajtót, és a kis Alec állt előtte a szomszéd házból. Rémes bozont alól pislogott fel rá, ráfért volna egy alapos vágás. Tulajdonképpen felajánlhatná fodrásztudományát a fiú apjának, elmondhatná, hogy ő vágta a saját fiai haját is, amikor anynyi idősök voltak, mint Alec.

Lance úgyis nemet mondana, csak legyintene, úgy, mintha azzal a kézmozdulattal egy varázslatot fejezne be, amivel mindent elhessenthetne magától. Közölné, hogy minden rendben van, és már tervezi, hogy elviszi Alecet és Lilah-t a fodrászhoz. Aztán ránézne azzal a szorongó pillantásával, ami miatt az asszony már egy ideje aggódik érte. Szívrohamot fog kapni ez az ember, mielőtt megéri a negyvenéves kort.

– Jó napot, Mrs. Boyette! – köszönt Alec, aki hiába próbálta ki-simítani hajfűrtjeit a szeméből. – A papám küldött megkérdezni, hogy van-e egy kis teje. – A kisfiú megcsóválta a fejét, és a földre szegezte a tekintetét, mintha őt is zavarná apja tolakodása. – Megint elfelejtett hozni a boltból. – Alec tegnap is ugyanígy állt itt a küszöbön, és ugyanezt kérte, ő meg odaadta neki a maradék tejet, ami nem volt sok, aztán elbicegett a boltba, hogy vegyen még

maguknak. Egyik énje szerette volna azt válaszolni, hogy nem tudja ellátni őket tovább tejjel meg mindenféle mással, de a másik, a dominánsabb énje tudta, hogy természetesen megteszi.

– Persze hogy van, Alec – válaszolta most is, és rámosolygott a fiúra, hogy megnyugtassa. Kivette a tejet a hűtőszekrényből, és átnyújtotta az egész dobozt. Alec egy alig hallható sóhajjal átvette, aztán úgy ölelte a majdnem négyliteres dobozt, mintha kisbaba lenne, akit az élete árán is meg kell védenie. A dobozon lecsapódó nedveség átáztatta a pólója elejét, aminek közepén amúgy is díszlett már némi csokoládészirup.

– Jó étvágyat a zabkásához! – mondta Zell, tudván, hogy azok a gyerekek rémesen étkeznek. Nem értett egyet azzal, hogy Lance cukrozott gabonaféléket ad nekik, de a férfi nem kérte a véleményét, és gyanította, hogy miközben szomszédja nagyra becsüli a segítségét, egy csöppet sem érdekli, hogy mit gondol. Ez azonban nem akadályozta meg abban, hogy elgondolkodjon, vajon mit szólna Debra, ha látná a gyerekei ápolatlan haját és piszkos körmét, sárgás arcbőrét és a hasuk körül összegyűlt apró hájhurkákat. Megtapogatta az övet a saját ruháján. Csakúgy, mint az ő hasa körül. Mindannyian változtak az elmúlt ősztől. Búcsút intett a fiúnak, de Alec nem tudta viszonzni, mert két keze a tejet markolta.

– Köszönöm, Mrs. Boyette – mondta inkább, és elindult hazafelé.

Zell, mivel szíven viselte a szomszéd család sorsát – az igazat megvallva jobban is, mint kellett volna –, és mivel Alec kis válla úgy görbült meg előre, mintha a világ súlya húzná lefelé azt a nagy doboz tejet, utánakiáltott, s a kisfiú megállt.

– Elmentek ma a strand megnyitójára? – Maga előtt látta Debrát az Alec születése utáni első évben, ahogy egy kis bébicsónakban

tologatta ide-oda a kisfiút. Napvédő kalap volt rajta, aminek a karimája folyton a szemébe lebbent, ő pedig édes bébikacagással nevetett. Debra hátrahajtott fejjel vele nevetett.

Alec lassan, szomorúan megrázta a fejét.

– Apa azt mondja, dolgoznia kell.

A szavak csak úgy kicsusszantak a száján, mielőtt meggondolhatta volna magát:

– Hát mondd meg neki, hogy én elvihetlek mind a kettőtöket! Mondd meg neki, hogy jöjjön át, ha van egy szusszanásnyi ideje, és megtaláljuk a megoldást.

Alec hitetlenkedő pillantást vetett rá, ő pedig biztatóan bólintott.

– Menj csak! Menj, szólj neki! – És kezével a házuk felé hessen-tette.

Megfordult, és Johnnal találta szemben magát, aki őt figyelte, és az arca mindent elárult.

– Most mit akart Twist Olivér? – kérdezte. John gorombának tettette magát, valójában azonban egy lágyszívű öregfiú volt.

– Légy kedvesebb! – dorgálta Zell, aztán letette eléje a parféját.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Csak nem azt ajánlottad fel éppen, hogy ma elviszed azokat a kölyköket a strandra?

Zell vállat vont.

– Másképp nem jutnának el. A jó ég tudja, Lance-nek nincs ideje elvinni őket.

A férfi karba fonta a kezét, és hűvös pillantást vetett rá.

– Jobb lesz, ha vigyázol, mert beszippantanak téged!

Zell egy legyintéssel elintézte a szavait.

– Ugyan, dehogy. Edd meg a parfédat!

– Én úgy szeretem a parfét, ha puding is van benne – zsörtölődött John, de aztán enni kezdett.

Néhány percnyi csönd után John kortyolt egyet a kávéjából, és azt mondta:

– Beszéltem Clay Robinsonnal. Úgy néz ki, ugyanabban a cipőben járnak, mint mi. A gyerekek elmentek, nincs tervük a nyárra... – Zell ránézett, és rögtön sejtette, mi lesz ebből a beszélgetésből, és nem örült neki. John figyelmen kívül hagyta felesége rémült tekintetét, és folytatta: – Arról beszéltünk, hogy elmehetnénk egy páros kiruccanásra.

Zell nem akart páros kiruccanást. Ő családi nyaralást szeretett volna, mint régen – bérelni egy házat a tengerparton vagy egy faházat a hegyekben egy patak partján, vagy szállodában megszállni egy vidámpark közelében. Szeretett volna nedves törülközőket szedegetni, napégette bőrt kenegetni és homokot söpörni. Szeretett volna horgászni menni és kempingezni, hullámvasutazni, mályvacukrot sütögetni és társasjátékot játszani. Ő az elmúlt nyarakra vágyott. Ő azokat szerette volna újra átélni.

Csakhowy ezt nem mondhatta el Johnnak, aki még mindig szerette, aki őt akarta, aki még mindig fogta a kezét, ha autóval utaztak valahová. Tudta, hogy ez nem kevés. Leengedte a kezét férje alkarjáig. Milyen erős karja van! Még most is csodálta, ahogy az izmok hullámzanak a bőre alatt.

– Mire gondoltál? – kérdezte.

– Esetleg a Lake Lure? – kérdezett vissza John. – Vagy egy hasonlóan csendes, békés hely? Talán egy kis kunyhó a tónál. – Vigyorgott, büszke volt magára, hogy így kitervelte. – Üvegezett verandával. – Jól tudta, hogy Zell bukik az üvegezett verandákra. Évek óta beszéltek róla, hogy hozzátoldanak egyet a házhoz, de

mivel három gyerekük végzett egyetemet, nem tudták volna megfizetni. Talán majd most megtehetik.

– Clay meg én golfozhatnánk. Te és Althea körülnéznétek az üzletekben. – Clay és John régi, munkahelyi cimborák voltak. Zell elviselte Altheát, de soha eszébe nem jutott volna, hogy vele vakációzzon. Annak a nőnek riasztó méretű mellei vannak, úgy néznek ki, mint mikor a fia viccből vízzel töltött lufikat dugott az ingébe: képtelenül mélyre lógnak, és a többi testrészétől teljesen függetlenül mozognak. Ezenkívül Althea úgy gondolja, az egyetlen fia pontosan úgy néz ki, mint Tom Cruise, és minden alkalmat megragad, hogy előkapja a róla készült fotóit. Nagyon is zavarta Zellt, hogy túl sokszor kellett végignéznie, ahogy Althea lerohan valami szerencsétlent, aki aztán kénytelen udvariasan és egyetértően bólogatni.

– Jól hangzik. Majd beszélék róla Altheával, ha lesz rá alkalmam – egyezett bele. Majd később kitalálja, hogy ússza meg.

John elégedetten tette le a kávéját.

– Tudod, nem kell *most azonnal* nekiállnom a munkának – jegyezte meg.

Zell nevetett.

– Még meg se mostam a fogamat.

– Nem a fogad érdekel engem. – Rávillantotta a legelbűvölőbb mosolyát, felállt a székről, és a mosogatóhoz vitte a tányérját. Aztán hátrafordult, és csábítón felhúzta a szemöldökét. Zell kuncogott és elhessegette. John vállat vont, aztán elcsoszogott, hogy lezuhanyozzon és felkészüljön a napra.

Zell a mosogatóhoz lépett, elmosogatta a kávéscsészéket meg a reggeli edényeket, de közben az járt a fejében, hogy fölmehetne, és csatlakozhatna Johnhoz a tusolóban. Nem ez az a fajta szabadság, amiről valamikor álmodoztak?

A mosogató fölött az ablak túloldalán valami megragadta a tekintetét, és elvonta a gondolataitól. Egy szív alakú, kék luftballon lebegett az enyhe szélben, úgy sodródott tovább az utcán, mintha egy láthatatlan gyerek keze húzná végig. Abbahagyta a mosogatást, és csak nézte, ahogy eltűnik előle.

BRYTE

ABBAN A PILLANATBAN, AHOGY REGGEL KINYÍLT A SZEME, tervező üzemmódba kapcsolt, és listázni kezdte az aznap előtte álló feladatokat. A strand szezonnyitó hétvégéje azt jelentette, hogy gondoskodnia kell a becsomagolt táskákról, elkészített ebédekről, a barátokkal megbeszélte találkozói időpontjáról, és hogy bőségesen legyen kéznél naptej. Még az ágyban fekvé végigfutott mindenben, gondolatban kipipálta a megfelelő pontokat.

A szomszéd szobából hallotta, hogy Everett a dinoszauruszokról beszélget Christopherrel, újra végigmennek mindegyik fajtán, és megválaszolja ugyanazokat a kérdéseket, amikre már egy tucat-szor választ adott. Christopher nem tudta még a hosszú dinoszaurusz-nevek minden szótagját helyesen megformálni, vicces kiejtése legendás volt. Hallotta Ev hangos nevetését, ahogy Christopher kerekbe törte a *velociraptor* szót. Aztán meghallotta a félreismerhetetlen süvöltést, ahogy el is játszott egyet. Kettejük hangja végül kiragadta az ágy puha fészkeből, fia és férje felé húzta, pici családjuk, a szíve-lelke felé.

– Fölkelt a mama! – szólt Everett Christophernek, és a feleségére mosolygott a kisfiú feje fölött. Hajuk pontosan ugyanolyan árnyalatú barna volt, a szemük, bár különböző formájú, szinte azonos árnyalatú kék. *A fiúk*, gondolta Bryce, és szívét elöntötte a szeretet.

– Mondd el a mamának, hová mentünk ma reggel, míg ő aludt! – biztatta Ev.

Christopher gondolkozott egy kicsit, aztán felcsillant a szeme, mikor megtalálta a helyes választ.

– A Krispy Kreme-be! – Az ő szájából úgy hangzott, hogy „Kvispi Kvém”.

– És milyen fánkot választottál a mamának? – kérdezte Everett.

– Csokisat, cukorral megszórva!

Bryce együtt nevetett Everett-tel. Tudta, hogy „az ő” fánkját gyorsan befalja majd egy bizonyos majdnem-három-éves, nevető szemű fiúcska, aki szereti a dinoszauruszokat. Felkapta és magához szorította Christophert, beszívta kora reggeli illatát ugyanúgy, mint mindennap, amióta világra jött. A kisfiú volt az ő drága, régóta sóvárgott kisbabája, aki végre megszületett, pedig már attól féltek, hogy sosem lesz gyermekük.

– Szevasz, pajtás! – köszöntötte. – Milyen betűvel kezdődik a dáróló meg a dinoszaurusz?

Christopher összeráncolt homlokkal erősen gondolkozott. Olyan okos volt, hogy már kezdte összekapcsolni a hangokat a betűkkel, felismerte a különböző formájukat. Mögöttük Everett suttogetta nagyon halkán: „Dé”. Bryce leintette, mert Christopher már kiabálta is a választ, mintha ő maga találta volna ki.

– Dé! – kukorékolta a kisfiú, aztán nevetett, és diadalittasan nézett körül, miközben szülei vele kacagtak.

– Mindenkinék azt mondtam, hogy tizenegy óra körül találkozunk a strandon – közölte Bryce Everrett-tel. – Akkor lesz még néhány óránk a délutáni alvás előtt. De egyikünknek át kell mennie, hogy megsétáltassa Rigbyt indulás előtt.

Everett egyetértően bólintott, és a konyhába invitálta, ahol már várta a fánk meg a frissen főtt kávé tejszínnel. Alig néhány héttel korábban nagy ünnepséget csaptak anyák napja alkalmából, és Christopher azóta is ragaszkodott hozzá, hogy a mama reggelijét ő készítse el nagy műgonddal. Bryce nem tiltakozott, bár már a gondolattól is felfordult a gyomra, hogy cukros-édes fánkot egyen.

Eszébe jutottak azok a hajnali sprintek a fürdőszobába, amikor Christophert várta, hogy egyszerre szerette és gyűlölte a rosszulleteit – szerette, mert azt jelentette, hogy a baba növekszik, és gyűlölte, mert átvették tőle a saját élete fölötti uralmat. *Innen már nincs visszaút*, gondolta minden alkalommal, amikor a végécsésze fölé görnyedve kiadta a reggelijét. *Ez van*, gondolta akkor.

Azt is tudta viszont, hogy most nem ez van. Visszaemlékezett a beszélgetésekre, amiket mostanában Everrett-tel folytatott arról, hogy Christopher kezd nőni, és hogy férje szerint újra kellene kezdeniük a próbálkozást.

– Emlékszel, milyen sokáig tartott? – sürgette Everrett a múlt héten. Mintha el tudná felejtani.

Hogyan közölje a férjével, hogy még egyszer nem képes rá? Hogy azt szeretné, hogy Christopher az egyetlen gyermekük legyen? Megérti vagy elfogadja ezt valaha? Szeretni fogja akkor is, ha egyszer eltökélten, ellentmondást nem tűrően nemet mond?

Mintha a gondolataiban olvasna, Everett azt kérdezte:

– Gondolkozol azon, amiről a múltkor beszélünk, ugye? – Rámosolygott a maga csábító mosolyával, amivel szinte mindenre rá

tudta venni. Így volt ez a kilencedik osztály óta, és erre egyszer valakinek az előkertjében, egy éjszakai játék során döbbsent rá, miközben a többi gyerek jégfogót meg bújócskát játszott a sötétben, és testetlen hangjuk szölongatta őket a sötétségből.

Tegnap éppen arrafelé sétált, csak most már a fiukat tolt a gyerekkocsiban, miközben idős szomszédjuk kutyáját sétáltatta. Másik család lakott már abban a házban, annak a sok családnak egyike, akik beköltöztek, aztán elhagyták a házat, melyet mindenki úgy emlegetett: „a rondaság”. Ő viszont emlékezett még rá, hogy festett az épület, mielőtt a bérlők elkezdték lepusztítani. Sok mindenre emlékezett erről a környékről, melyet egész életében az otthonának nevezett.

Földrajzi értelemben nem tett meg nagy távolságot, mégis olyan messzire eljutott, hogy arra soha nem hitte képesnek magát. Magányos látogatására gondolt az orvos rendelőjében, arra, amit utána kellett megtennie. Soha többé nem tenné meg újra. Az ő lapjaik között nem szerepel még egy gyermek, és ez a lényeg az egészben. Most már csak el kell fogadtatnia ezt a férjével, anélkül, hogy megmagyarázná, milyen mélyen gyökerezik az ellenállása.

Everett őt nézte, figyelte a maga okos módján.

– Hogyan tudnálak meggyőzni arról, hogy ez... – Christopherre mutatott, aki a kis gyerekülésében ült, száját szétkent csokoládémaszat vette körül – ez nagyon jó ötlet? Ebből egyszerűen nem lehet túl sok.

A falatnyi fánk, amit Bryce kényszeredetten bekapott, ragasztóvá változott a szájában. Ivott rá egy kortyot a kávéból, de az úgy összecsomósodott a torkában, hogy alig tudott megszólalni.

– Christopher valóban nagyon jó ötlet volt. – A fiára nézett, miközben ezt mondta, készen, hogy integessen neki. De ő nem figyelt

rájuk, elmerülten tologatott egy játék autót a fánkjáról lehullott morzsák között. Bryce folytatta: – De most egy gyerek bőven elég nekünk. Úgy értem, arról az e-mailről is beszéltünk, amit a munkahelyemről kaptam, hogy azt szeretnék, menjek vissza, és ha ő ősszel óvodába megy... – Fölcsipegette, ami a tányérján maradt, s közben még több morzsát szórt az asztalra. Nem bírta Everett szemébe nézni.

– Mama, disznóólat csinálsz – állapította meg a fia. Az asztalon szétszórt élénk színű morzsákra mutatott, és próbált kikászálódni a gyerekülésből, hogy nekilásson föltakarítani. Bryce figyelte, ahogy Everett megakadályozza ebben, csitító szavakkal nyugtatgatja, és megígéri, hogy majd a mama elintézi. Tekintete találkozott Everettével, és egyetértően rákacsintott. Az ő dolga volt mindent elintézni.

JENCEY

JENCEY LENDÜLETESEN BEKANYARODOTT a McDonald's parkolójába, bekormányozta a hatalmas terepjárót a szűk parkolóhelyre, és akkora önbizalmat sugárzó lendülettel tette parkoló állásba a sebességváltót, ami nem volt rá jellemző. Megfordult, és két tágra nyílt szempárral találta szembe magát. Gyerekeinek arca olyan volt, mint amikor cirkuszba vitte őket – egy kis félelemmel vegyes hitetlenkedést látott rajtuk.

– Éhesek vagytok? – kérdezte.

– Mi... itt fogunk enni? – hüledezett Pilar, az idősebb lánya.

– Persze! – vágta rá. Igyekezett könnyed, fesztelen hangon válaszolni. – Menjünk, nézzük meg, mit adnak!

Pilar a szemét forgatta, újabban felfedezett tinilány-modorát gyakorolgatva.

– Anya, ez egy McDonald's. Itt hamburgert adnak.

– Meg sült krumplit! – tette hozzá Zara, a kisebbik lánya. Előrehajolt, lehalkította a hangját, mintha épp titkot készülne elárulni. – Kaphatunk sült krumplit?

– Persze! – felelte Jencey. Kinyitotta az ajtót, a kigyulladó belső világítás fénye kihangsúlyozta lányai arcát a közeledő éjszaka sötét háttere előtt. *Minden, ami drága nekem, itt van ebben az autóban,* gondolta. – Még shake-et is vehetünk! – Intett, hogy kövessék, és kiszállt az autóból.

Pilar csak résnyire nyitotta az ajtaját, és furcsa pillantást vetett Jencey-re, ami őt olyan erősen Archra emlékeztette, hogy félre kellett néznie. A kulcsaival babrált, elrakta a tárcájába, mindjárt a pénzköteg mellé, amit Arch rejtett el a számára. Fel kell használnia belőle valamennyit, hogy kifizesse a vacsorájukat. Ez volt minden maradék pénze.

– Anya – hallotta Pilar dorgáló hangját –, te soha nem engeded, hogy McDonald’sban együnk!

Hátrafordult.

– Hát, mindig van egy első alkalom, nem igaz? – Elindult, remélve, hogy a lányok követik. Követték is.

Bent beálltak a sorba. Jencey átfutotta a választékot, próbált visszaemlékezni, mit is ettek a McDonald’sban, amikor még Brytet tal kettesben szívesen jártak oda. Eszébe jutott, mennyire szerették a fagyaltot forró karamellszósszal. Meg mogyoróval. Végignézett a táblán, és látta, hogy még mindig kapható. Ez különös módon nagyon megnyugtatta: úgy látszik, van, ami nem változik. Kíváncsi volt, vajon Sycamore Glen változott-e. Zara meghúzgálta Jencey könyökét, hogy felhívja magára a figyelmét, mire ő lenézett.

– Igen?

– Komolyan gondoltad a shake-et? – suttogetta.

Jencey fölnevetett.

– Teljesen komolyan mondtam – suttogetta vissza. Próbálta elkapni Pilar tekintetét, de a lánya keresztülnézett rajta. Haragudott rá,

mert el kellett hagynia az otthonát, a barátait, az életét. Jencey nem is hibáztatta. Ő is dühös volt. Dühös és szomorú.

Archra gondolt, ahogy az őket elválasztó üvegfal mögött mozgott a szája, de a hangját a telefonban hallotta:

– Neked fogalmad sincs – mondta. – Egyáltalán semmi fogalmad nincs róla, mibe került fenntartani az egészséget. – Kifröccsenő nyála csillagképszerű mintát hagyott az üvegen. – Érted csináltam! – tette még hozzá, mintha ő valamiképpen cinkosa lenne a bűneiben. Jencey erre hátat fordított, letette a telefont, mely összekapcsolta őket, és elvonult. Ha mondott is még valamit a férfi, ő már nem hallotta.

Zara rendelt egy csokoládés shake-et, Jencey pedig tettetett vidámságtól csengő hangon hozzátette:

– Legyen három! – Pilar vitatkozni kezdett a shake miatt, de ő egy pillantással lecsendesítette. *Szükségünk van erre*, tudatta szavak nélkül az idősebb lányával. *Menj bele a játékba!*

A kasszás beütötte az összeget, ő pedig kiszámolta a pénzt. Egy érme elgurult, lustán végiggördült a pulton, aztán leesett a ragacsos padlóra a kasszás lábánál. A lány rápillantott barna simlédere alól, sikerült egyszerre unottnak és elfoglaltnak mutatkoznia, és várta az utolsó centet. Jencey átnyújtott egy másik pénzérmét. Előző életében nem szerepeltek centek.

Az úgynevezett vacsorájuk után, meg azután, hogy beugrottak a közeli benzinkútra üzemanyagért, folytatták útjukat. Egyenesen a szülei házáig akart hajtani. Miközben a lányok aludtak, az utak száma 95-ről 40-re, majd 85-re változott. Régen ismerte az utak számozását, most próbált visszaemlékezni rá. A páratlan számok vajon keletről nyugatra vezetnek, vagy északról délre? A páratlanoknak kell lennie az északról délre vezetőnek. Illenek ide a páratlan

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

számok, ehhez a furcsa utazáshoz az egyik régi otthonból a másikba. Arra az otthonra gondolt, amit maga mögött hagyott, a sárga bűnügyi helyszínt jelző szalagra, mely megakadályozta, hogy életében még egyszer belépjen oda.